

der vilde være uheldig. Derimod om Ønskeligheden af at bevare en sanitær Kontrol indenfor visse Grænser var der delte Meninger. Da der ikke opnaaedes fuld Enighed mellem Udvalgets Medlemmer eller med Justitsministeren, endte Udvalget sit Arbejde med at afgive en Beretning.

Skønt de Anskuelser, der kom frem ved Samraad med Justitsministeren, ere imødekomne i det nu forelagte Lovforslag, har Udvalget dog været betænkelig ved at gaa med til Gennemførelsen af Lovforslagets § 1, da der formenes, at de prostituerede Fruentimmer ville kunne blive udsatte for Politivilkårighed. Dette har Udvalget villet hindre ved de til § 1 stillede Ændringer. De øvrige af Udvalget foreslaaede Ændringer have ingen principiel Betydning. En Del af dem — Ændringerne Nr. 2, 3, 4, 7 b, 8 a, 9, 13, 14, 15 og 17 — gaa, for saa vidt de ikke ere rent formelle, ud paa at bringe Lovforslaget i bedre Overensstemmelse med den øvrige bestaaende Straffelovgivning, saaledes som denne er formet dels i den almindelige borgerlige Straffelov, dels i Tillæg til denne, særlig den midlertidige Lov af 1. April 1905.

En Række andre Ændringer — Nr. 5, 6, 7 a, 8 b, c og d, 11, 12 og 16 — skyldes Hensyntagen til Ønsker om visse Ændringer i Lovforslaget, som ere fremførte i Udvalget af en Deputation fra Lægeforeningen. Disse Ønsker, der for den største Dels Vedkommende angik Punkter, med Hensyn til hvilke Lægerne maatte erkendes at være særlig kyndige eller naturlig interesserede, har Udvalget taget Hensyn til, for saa vidt de ikke greb forstyrrende ind i det Formaal, det var Lovforslagets Hensigt at naa.

Et Medlem af Udvalget, *Goos*, slutter sig vel til de af Udvalget stillede Ændringsforslag, men kan ikke tilraade Vedtagelse af Lovforslaget, selv med disse Ændringer. Baade Faren for Udbredelse af venerisk Smitte og Hensynet til den offentlige Orden gøre efter hans Mening en Opgivelse af Princippet i Loven af 10. April 1874 med Hensyn til Utugtserhvervet utilraadelig. De Anker, der med mere eller mindre

Føje i denne Henseende kunne gøres mod den nævnte Lov, maatte efter dette Medlems Mening føre til at ændre Loven i den Retning, som af en tidligere nedsat Kommissions Flertal har været foreslaaet, men ikke til et Principskifte. — Et af dette Udvalgsmedlem stillet Ændringsforslag, Nr. 10, er dog ikke Udtryk for det nævnte principielle Standpunkt. Hvad der her er foreslaaet, er i og for sig i god Samklang med Lovforslagets Formaal i det hele og særlig med den Forskrift, der i saa Henseende er given ved Lovforslagets § 10.

Ændringsforslag:

Af Udvalget:

Til § 1.

1) Paragraffen affattes saaledes:
„Politimæssig Reglementering af Erhverv ved Utugt ophæves. Finder Politiet, at en Kvinde søger sit Underhold ved dette Erhverv paa en saadan Maade, at den Betryggelse mod Skade for det almindelige, som Lov om Løsgænger og Betleri af 3. Marts 1860 § 2 ommelder, mangler, kan det, efter forudgaaet Advarsel, og under Iagttagelse af de nærmere Regler, som det nævnte Lovbud indeholder, give hende Tilhold om at søge andet Erhverv. Gives saadant Tilhold, kan Tiltale til Straf for det Forhold, der foranlediger det, ikke finde Sted. Tilsidesættelse af Tilholdet straffes, som i Loven af 3. Marts 1860 § 2 bestemt.“

Til § 2.

2) Paragraffens 1ste og 2det Stykke affattes saaledes:

„Den, som ved Opfordring eller Indbydelse til Utugt eller ved at stille usædelig Levevis til Skue krænker Blufærdigheden eller giver offentlig Forargelse eller forulemper omboende, straffes med Fængsel eller under skærpene Omstændigheder og i Gentagelsestilfælde med Tvangsarbejde. Under formildende Omstændigheder kan Straffen nedsættes til Bøder.“

Samme Straf ifalder den Kvinde, der driver Utugt som Erhverv, naar hun har